

น่าแปลกที่ชีวิตบางคนเหมือนวนอยู่กับที่
ในขณะที่บางคนสามารถสร้างพื้นที่
ให้ตัวเองฉายแสงเจิดจรัสได้ด้วยตัวเอง
ทั้งๆ ที่บางครั้ง พื้นที่ที่ว่่านั้น
มันก็อยู่ในพื้นที่เดียวกันนั่นแหละ
แต่ เอ๊ะ !!! ผมมาบอกคุณทำไมกันเนี่ย
...วิดเอง...

ວັດ ສຕອຣ໌

คำนำ

จริงๆ แล้วตั้งใจว่าจะไม่มีคำนำอะไรกับหนังสือเล่มนี้
แต่เห็นว่าหน้ามันว่าง ก็เลยมาพิมพ์เอาไว้ให้มันเต็มๆ ไปอย่างนั้น
จะมีซั๊กก็คนกันที่อยากรู้เรื่องชีวิตมนุษย์เงินเดือนธรรมดาๆ คนหนึ่ง
ที่ไม่ได้มีอะไรมาทำให้ประทับใจและซาบซึ้งจนน้ำตาไหล
แต่อาจจะทำให้น้ำมูกไหลพร้อมกับน้ำลายและออกเสียงร้องว้าย
ว่าไอ้(.....)วิตมันคิดและทำแต่ละเรื่องไปได้ยังไง
อย่าให้ถึงขั้นด่าหรือสมน้ำหน้ากันเลยนะ
เพราะไม่แน่ว่าชีวิตคุณอาจเหมือนผมอยู่ก็ได้ ระวังไว้ให้ดี

ป.ล. คำนำนี้พี่ตีวเค้าไม่ยอมพิมพ์ ผมก็เลยใช้โอกาสนี้มาพิมพ์แทน
เค้านะ ไม่เป็นไรนะ

วิตเอง...อีกสักครั้ง

คำนิยม

“ผมตามติดชีวิตนายวิตตลอดความยาวของหนังสือเล่มนี้ด้วยความ
เพลิดเพลินชนิดที่อ่านรวดเดียวจบ

ความช่างประชดประชันของเจ้าหนุ่มคนนี้ ช่วยให้เราได้ฟังมุมมองที่
เขามีต่อสารพัดสิ่งรอบตัวอย่างมีอารมณ์ขัน

ในขณะเดียวกันนั้น ผมก็รู้สึกเอ็นดูอยู่เสมอไม่น้อย เมื่อได้รับรู้ถึงชะตา
กรรมในโลกการทำงานที่เขาต้องประสบ เพราะผมเองก็เคยสัมผัส
สิ่งเหล่านั้นมาเช่นกัน

เสน่ห์อย่างหนึ่งของหนังสือเล่มนี้คือ ‘ความเข้าใจในมนุษย์’ ผู้เขียน
จะพาเราไปสำรวจความคิดของผู้คนในอีกหลายๆ มิติ สิ่งนี้แม้จะไม่
ใช่คำตอบสำเร็จรูปที่เสนอทางลัดให้

แต่อย่างน้อยความเข้าใจนี้ก็จะช่วยให้การอยู่ร่วมกับมนุษย์คนอื่นๆ
บนโลกนี้เป็นไปอย่างไม่ทุกข์จนเกินไปนัก

ผมเชื่อว่าใครที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ นอกจากจะรู้สึกผูกพันกับชีวิต
ของหนุ่มในเรื่องแล้ว เขาจะได้พบบางแง่มุมที่เป็นประโยชน์กับชี
วิตของตัวเองอยู่ในนั้นแน่นอน

รอดติดตามเล่มต่อไปครับ

ไบพัด-ภาณุมาศ ทองธนากุล”

สารบัญ

วิดดรามา
ใจหมา
คิดลึคิด
สวิทซ์
ติดกฏ
ชุดดำ
ลู้ลู้
ลืมตัว...
ผิดคาด
สนิท
ชิต !!!
จินตนา
ผู้ไร่เตียงสา
ลิขิต
ซ้าสอง

วิดดรามา

วิดตื่นขึ้นมาด้วยอาการสะทิมสะทื่อแลงงๆ เหมือนจะจำไม่ได้ว่าตัวเองอยู่ที่ไหน แต่ที่แน่ๆ สิ่งที่อยู่ตรงหน้าวิดในตอนนี้เป็นคือ คอมพิวเตอร์แล็ปท็อปเครื่องไม่เล็กไม่ใหญ่ ที่ถูกเปิดหน้าจอเอาไว้ โดยที่วิดก็ยังไม่ถึงสาเหตุของเรื่องนี้ไม่ได้อยู่เหมือนกัน

พักหลังๆ มา วิดมักจะมีอาการแบบนี้อยู่เป็นประจำ หลังจากที่ต่อตราบคตราทำงานในตำแหน่งใหม่ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะต้องมารับผิดชอบงานในตำแหน่งนี้ เพราะวิดได้ทิ้งความรู้ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานนี้ไปแทบจะหมดแล้ว

หลังจากสลัดความงัวเงียและเมาซีตาทิ้งไปได้ วิดพยายามมองหานาฬิกาเพื่อจะดูเวลาที่ตอนนี้มันเป็นเวลากี่โมงก็ยามกันแล้ว เพราะสิ่งที่วิดเห็นจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว มันไม่มีแสงสว่างจากธรรมชาติอยู่รอบกาย นอกจากแสงไฟบนโต๊ะทำงานของเขาเท่านั้นเอง

“อีกแล้วหรือวะ วิด นี่มีง์หลับคาคอมพิวเตอร์บนโต๊ะทำงานกับชุดทำงานอีกแล้วหรือวะเนี่ย ก็คืนแล้ววะวิด !!!”

วิตค่าตัวเองอยู่ในใจ เพราะกลัวว่าถ้าส่งเสียงออกไป จะทำให้คนในบ้านตกใจและรู้ในทันทีว่าพักหลังๆ มานี้ วิตไม่ค่อยได้อาบน้ำก่อนนอน เพราะอาการผลอลหลับ ซึ่งอาจจะมาจากอาการเหนื่อยล้าจากงานที่มากเกินไป หรือไม่ก็ด้วยความขี้เกียจของตัวเอง

“ไหนใครๆ บอกว่าโตขึ้นมาทำงาน ได้เติบโตก้าวหน้าในการทำงานแล้วจะเป็นเรื่องดีใจอะไร งานแม่งไม่เคยเสร็จเลยซักวัน มีหน้าซำงานเกำยงไม่ทันหาย เจำนายแม่งก็ให้งานใหม่มาอีก จะบอกว่าไม่ทำเพราะงานล้นมือแล้วก็ไม่ได้ เตียวม่างก็บอกว่าไม่มี Can Do Attitude อีก”

“แล้วก็คอยมาพูดนั่นพูดนี่ว่า คนเรานะมันต้องออกจาก Comfort Zone ต้อง Challenge ตัวเองมากขึ้น จะได้เติบโตก้าวหน้าขึ้นไปได้อย่างไร้ชีวิตจำกััด นี่ทำงานมาตั้งนานแล้ว ภูยงไม่เคยได้อยู่ใน Comfort Zone กับเขาซักที ให้ตายสิพับผ่า !!!”

“แล้วที่เห็นกันอยู่ทุกวันนี้ ใ้คนที่อยู่ใน Comfort Zone แต่แม่มมีฝิปากดี เหมือนมีสาริกาถันทองฝงเอาไว้ในปาก ภูเห็นแม่งโตเอาๆ เหมือนกับต้นไม้ที่ได้ปุ๋ยอยู่ต้นเดียว”

“นี่ถูกต้องเหน้อยแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหนวะ กูถึงจะได้ย้ายบ้าน ไปอยู่ใน Comfort Zone แบบคนอื่นเขาบ้าง หรือว่าไปหาที่ฝั่งสกา ริกา ลั่นทองให้มันรู้แล้วรู้รอดไป ดูแล้วคงจะง่ายกว่าเยอะ”

วิตบ่นหนักขึ้นๆ เหมือนแรงกระเพื่อมเวลาที่เรายืนก่อนหินลงไป ในน้ำแล้วเกิดคลื่นขยายออกไปตามรัศมีวงกลม ที่เราเรียกว่า Node กับ Anti-Node ตามความรู้ที่มีเพียงทางอิงจากวิชาฟิสิกส์ ม.ปลาย ตามที่วิตพอจะจำได้

จะว่าไปแล้วการบ่นก็เปรียบเหมือนการได้กินถั่วทอด เพราะยิ่งบ่นก็ยิ่งมันส์ จนบางครั้งด้วยความมันส์ที่เกิดขึ้นนั้นมันก็ทำให้เรา อร่อยจนหยุดไม่อยู่ และก็ทำให้บ่นไม่หยุดไปพร้อมๆ กับ ความมันส์ของถั่วทอด จนบางยี่ห้อของสินค้าเอาไปตั้งเป็นสโลแกนต่อท้ายว่า “มันส์ทุกเม็ด”

“เออ !!! กูเนี่ยมันส์ทุกเม็ดจริงๆ แม่ง มันส์ทุกเม็ด แต่งานไม่เสร็จ ซักกะอย่าง กูอยากมีเวลาเกินกว่า 24 ชั่วโมงต่อวันซะจริงๆ

สิ้นสุดประโยคว่า 24 ชั่วโมงต่อวัน มันก็ทำให้วิตนึกคำคมบางประโยคที่เขาเคยพอจะได้ยินมาแต่ไม่ถึงขนาดจะจำได้ทั้งหมดว่า

“ถ้าคุณอยากมีเวลามากขึ้นในแต่ละวัน จงใช้เงินทำงาน หรือไม่
คุณก็ไปหาคนมาทำงานบางอย่างแทนคุณ”

“อ้อ มันเป็นอย่างนั้นเอง !!!” วิตพูดไปในขณะที่กำลังเง้อมมือจะ
ตกลงมาที่หัวเข่าเป็นฉาดใหญ่ แต่ยังมีสติยับยั้งมันเอาไว้ได้ เพราะ
ไม่อย่างนั้นเสียงอาจจะดังเกินไปจนทำให้คนในบ้านตื่น หรือไม่
เขาก็เจ็บเข้าไปฟรีๆ จากความมั่นใจในอารมณ์ที่มากเกินไป

“กูเข้าใจแล้วว่าที่นี่ ไอ้เจ้านายตัวดีมันใช้แผนนี้เอง ถึงว่าสิ ว่างซิบ
หาย วันๆ กูเห็นปิดประตูห้อง อ่านข่าว เล่นไลน์ สบายใจเฉิบๆ เติม
เฉิบให้อีกครั้งได้เลย เพราะแม่งสบายมากเกินไปจริงๆ”

“นี่ไง มึงว่างไง มึงเล่นไลน์ได้ไง แต่กูนี่ แม่ง ตี 1 กว่าๆ กูเพิ่งจะตื่น
มา เพื่อพบว่ากูยังไม่ได้อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน เวิร์จจริงๆ ชีวิตกู
ปืดไร้อะ !!!”

วิตยังมั่นใจอยู่กับการได้พละมบนุ่นนี่นั่นด้วยความมั่นใจเหมือนถั่ว
โกโก้แก้มันส์ทุกเม็ด อู๋ยยย

มาถึงตอนนี้ มันก็เหมือนเวลาที่เราได้ดูหนัง แล้วพบว่าตัวเอกกำลัง
จะตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง แต่ในฉับพลันทันใดนั้น ไหล่ข้างขวา
ก็มีการปรากฏตัวขึ้นมาของตัวเอกที่เป็นเทวดาใส่ชุดขาว ในขณะที่

ไหลข้างซ้ายก็มีการปรากฏกายของตัวเองในคราบตัวร้ายสวมใส่ชุดดำ

แต่สำหรับวัดในตอนนั้น เขาหันไปดูทางไหลขวาแล้วพบว่า เทวดาชุดขาวของเขากำลังหลับไหลอย่างสบายใจ มีรอยยิ้มเล็กๆ อยู่บนใบหน้า รวากับว่ากำลังวิ่งเล่นอยู่ในทุ่งลาเวนเดอร์ยังงัยงั้น

ในขณะที่ตัวร้ายมาดเท่ที่อยู่ในชุดหนังสือดำ ทำทางทะมัดทะแมง เพราะมีมอเตอร์ไซค์บิ๊กไบค์สีดำ Matt Black ตัวแรงจอดอยู่ข้างกาย ในขณะที่ตัวร้ายมาดเท่กำลังเตรียมเบิ้ลเครื่อง โดยไม่ได้สนใจว่าใครจะได้ยินเสียงมอเตอร์ไซค์นั้นหรือเปล่า

“เออ มา ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว มึงเอาให้เต็มที่เลยไอ้วัด จัดเต็มไปเลยคีนี่”

“ชีวิตகுตอนนี้ถ้าเอาไปทำละครได้ก็คงจะดี หรือไม่ก็เอาไปทำเกมส์โชว์ก็ได้ เพราะเดี๋ยวนี้อะไรๆ แมงก็ต้องมีดราม่าให้หมด ขนาดรายการแข่งทำอาหาร แมงยังต้องมีดราม่าเรียกคนดูให้ไปทะเลาะกันบนเฟสฯ เลย”

“เอาให้สุดไปเลยละกัน เผื่อว่ากูจะดังจนได้เป็นเน็ตไอดอลกับเค้าบ้าง แต่เดี๋ยวนะ แล้วมันจะมีซึกก็คนกันวะ ที่อยากรู้เรื่องมึง ไอ้วัดฮ่าๆๆๆ”

ตอนนี้วิตเหมือนคนบ้าไปซะแล้ว ถ้าเพื่อนบ้านบางคนที่ยังไม่หลับ ไม่นอนได้เห็นเขาในตอนนี่ คงคิดว่าไม่มีเขาก็กต้องละเมอเป็นแน่แท้ หรือที่แย่กว่านั้นอาจคิดว่าเของค์ลง แล้วกลายเป็นร่างทรงของ เทพบางองค์ไปซะแล้ว

“เออ กูจะบ่นให้สุดไปเลย เอาดิวะ !!! ไม่มีใครมาห้ามกูได้แล้ว กูมี อิศรภาพพพพ !!!”

วิตยังไม่เลิกบ่น ซึ่งมันอาจมีสาเหตุจากการที่เขาต้องแบกรับภาระ งานบางอย่างมามากเกินไป จนไม่มีเวลาได้พักผ่อนหย่อนใจเหมือน เมื่อก่อนแม้เพียงนาทีเดียว ถ้าจะให้เข้าใจมากกว่านี้ อาจต้องขอย้อนกลับไปเล่าเรื่องของวิตซักนิดนึงก่อน เพื่อจะได้มีความเข้าใจ ในชีวิตของวิตได้มากขึ้น

จริงๆ แล้วชีวิตก่อนหน้านี้จะมาถึงคณินของวิต เป็นชีวิตที่ค่อนข้าง สุขสบายตามสภาพ เขาได้ทำงานที่เขารัก และสามารถจัดสรรเวลา ให้กับตัวเองได้พอสมควร เขามีเวลาว่างพอที่จะไปออกกำลังกายได้ อาทิตย์ละ 4 – 5 วัน เวลากลางคืนในบางวัน เขาสามารถจัดสรรให้เป็นเวลาอ่านหนังสือ ดูหนัง หรือแม้กระทั่งเล่นเกมส์ตามนิสัยที่เป็น

เด็กของผู้ชายส่วนใหญ่ ที่เมื่อโตขึ้นมักจะหาสิ่งที่ตัวเองอยากได้ในวัยเด็กมาไว้ในครอบครอง

วันหยุดในบางสัปดาห์ เขาสามารถไปเที่ยวต่างจังหวัดได้โดยไม่ต้องกังวลอะไรมากนักว่างานจะไม่เสร็จ เพราะโดยส่วนใหญ่เขาสามารถจัดการกับงานเหล่านั้นได้ให้เสร็จไปวันต่อวัน

ในบางสัปดาห์เขายังพอมีเวลาจัดสรรให้กับเพื่อนๆ เพื่อไปแสงค์เอาท์บ้างตามสไตล์คนไทยที่ไม่ว่าจะเทศกาลอะไร เราก็สามารถหาเรื่องสนุกไปกับมันได้ในทุกเทศกาล

แต่บางสิ่งบางอย่างก็เปลี่ยนไปเมื่อต้นปีที่ผ่านมา ที่อยู่ดีๆ ก็เกิดมีคนลาออก แล้วบริษัท ก็ยังไม่อยากรับใครมาทดแทน แล้วก็ป็นเจ้านายของเขานี้ละ ที่เข้ามาถามแถมบังคับบ่นหน่อยๆ ว่าวิดจะสามารถรับผิดชอบงานนี้ไปพลางก่อนได้มั๊ย

ด้วยนิสัยแบบคนไทยที่เรามักจะเกรงใจกับทุกเรื่อง และที่สำคัญเมื่อคนที่เข้ามาขอความช่วยเหลือคนนั้น เป็นคนที่มีอำนาจเหนือเรา มีหน้าที่ยังมีผลต่อชีวิตของเราไม่ว่าทางใดทางหนึ่งมาขอการขอร้องที่ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรก็จะกลายเป็นว่ามีอะไรและสำคัญขึ้นมาในทันที

และก็เพราะด้วยนิสัยอีกหนึ่งอย่างที่เรามีคือ ไม่พูดอะไรตรงๆ ใ
กัน ด้วยความเกรงใจและเกรงกลัวความขุ่นข้องหมองใจ ที่เอาออก
ไปได้ยากเสียเหลือเกิน ก็เลยทำให้ต่างฝ่ายต่างต้องคาดเดากันเอา
เองว่าแท้ที่จริงแล้ว เหตุผลจริงๆ ที่ซ่อนอยู่ข้างหลังคำขอร้องนั้นคือ
อะไร

ถ้าตอบว่าไม่ได้ มันจะเกิดผลกระทบอะไรบ้างมัย เจ้านายจะเก
ลียดแล้วทำให้เงินเดือนขึ้นน้อยลงหรือเปล่า หรือถ้าหนักกว่านั้น
เราจะยังสามารถมีชีวิตตามปกติในที่ทำงานนี้อยู่ได้หรือไม่ เพราะ
เจ้านายอาจคิดไปว่า เราไม่มีน้ำจิตน้ำใจช่วยเหลือในเวลาที่ต้องการ

ในทางตรงกันข้าม ถ้าตอบว่าได้ เจ้านายจะรู้ไหมว่า ได้ของเรามัน
อาจเป็นเพียงช่วงสั้นๆ แต่ถ้าจะให้ได้แบบระยะยาว มันก็น่าจะต้อง
มีอะไรมาให้เป็นแรงจูงใจเพิ่มเติมกันหน่อยมัย จะได้มีกำลังใจใน
การทำงาน แต่ไฉครั้นถ้าจะถามออกไปก็อาจจะถูกเจ้านายตีตราว่า
เป็นพวก “หน้าเงิน” เข้าไปอีก

น่าสนใจเหมือนกันนะว่าทำไมการพูดอะไรออกไปแบบตรงๆ มัน
ช่างดูยากเย็นเสียจริงๆ

“ให้งานแต่ไม่ให้เงิน ทำไมเรื่องง่าย ๆ แค่นี้ถึงคิดไม่ได้วะ ต้องให้ลูกน้องคอยคิดในใจเหมือนแข่งคณิตคิดเลขเร็ว แล้วอาศัยการทดเวลาบาดเจ็บเพื่อประวิงเวลาก่อนที่กรรมการจะเป่านกหวีดหมดเวลาพร้อมๆ กับการที่ลูกน้องพากันมาร่ำลาแล้วลาออกกันไป เพราะคิดว่าถึงแม้จะต้องต่อเวลาออกไปอีกนานแค่ไหน อะไรๆ ก็คงยังไม่เปลี่ยนแปลง”

ไม่น่าเชื่อว่าวิตยังบ่นได้ไม่เลิก หรือนี่มันคงสะสมมานานจนทำให้เขาเหลืออดไปแล้วจริงๆ

“.....”

แต่แล้วอยู่ดีๆ วิตก็เงียบไป หลังจากที่บ่นเรื่องการขอเงินเดือนเพิ่มขึ้น เขาคิดอะไรอยู่ หรือว่าเขากำลังคิดว่า ถึงเวลาที่เขาต้องลาออกไปอีกคนเหมือนกัน

“นี่มันก็โหมงกี้ยามแล้ววะเนี่ย” วิตพึมพำกับตัวเอง

“เห้ย !!! ตีสองกว่าแล้วหรวะเนี่ย นี่กูนั่งบ่นมาชั่วโมงกว่าๆ เลยหรวะ แล้วกูได้ข้อสรุปอะไรให้กับชีวิตกูบ้างวะเนี่ยตอนนี้”

วิดเหมือนจะเริ่มมีความคิดอะไรบางอย่าง มันก็ออกจะแปลกอยู่ เหมือนกันที่อยู่ดีๆ เขากลับมาดูเหมือนเป็นคนที่มีสติสัมปชัญญะขึ้นมาซะอย่างนั้น หรือจริงๆ แล้วเขามีมืองค์อย่างที่เพื่อนบ้านอาจจะคิดอยู่จริงๆ

“ไม่ได้อะไรขึ้นมาเลย ไอ้วิด เสียเวลาชิบหาย มึงมานั่งบ่นอยู่ได้ แทนที่จะไปอาบน้ำนอน เดียวพรุ่งนี้ก็ตื่นไปทำงานไม่ทันกันพอดี เวิร์กแท้ๆ”

“เล็กๆๆๆ บ่นไปทำไมวะ ไม่เห็นได้อะไรขึ้นมา เดียวพรุ่งนี้ไปขอ ลาพักร้อนไปเที่ยวดีกว่า ชีวิตจะได้กลับมาสดใสซาบซ่าเหมือนเดิม”

อะไรกันเนี่ย !!! ผมเริ่มงงกับวิดแล้วละสิ บทจะดราม่าก็เล่นซะ เหมือนกับว่าชีวิตนี้ไม่มีอะไรดีเหลือแล้วจริงๆ แต่พอถึงบทจะคิดได้ ก็คิดเองเออเองขึ้นมาได้ซะงั้น ให้นั่งได้อย่างนี้สิวะ ไอ้วิด...